

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE L'ESMUC

L'Orquestra Simfònica de l'ESMUC forma part dels Grans Conjunts, les formacions de caràcter estable que constitueixen la formulació visible de l'activitat acadèmica instrumental de l'Escola Superior de Música de Catalunya, conjuntament amb la Cobla, el Conjunt de Música Antiga, la Banda, la Big Band i els conjunts de Música Tradicional i Flamenco.

En aquesta ocasió, dins del cicle Sampler Sèries, l'Orquestra s'enfronta com a conjunt únic a un programa que requereix un grau més d'exigència i d'excel·lència, a més d'una nombrosa participació de músics. Amb la direcció d'Ernest Martínez Izquierdo, la participació dels joves estudiants de l'ESMUC aportarà una nova dimensió al repertori contemporani.

La participació dels estudiants en l'Orquestra Simfònica de l'ESMUC, com a Gran Conjunt, té un component d'avaluació, perquè forma part del currículum. En virtut de la interdisciplinarietat del centre, els estudiants de les diferents especialitats instrumentals poden participar en les diferents agrupacions, la qual cosa complementa la seva formació musical i enriqueix tot el col·lectiu.

Tanmateix, potser l'afegit més important d'aquesta orquestra sigui el seu caràcter professionalitzador. Al llarg d'una setmana d'assajos, els estudiants participants treballen amb el director de la formació, amb dinàmiques professionals que els aporten una experiència real de cara a mostrar els resultats del seu treball i que constituïran un bagatge excel·lent per al seu futur com a intèrprets.

Anualment, i des de l'any 2012, l'Orquestra Simfònica de l'Escola Superior de Música de Catalunya i l'OBC desenvolupen un projecte de col·laboració que consisteix en la realització d'un concert conjunt entre les dues formacions en què els músics intercanvien la seva experiència i il·lusió. A més a més, al llarg del curs i de la temporada, l'Escola, a través dels seus diferents departaments acadèmics, col·labora amb L'Auditori en diversos projectes musicals oberts a la ciutadania.

L'Orquestra de l'ESMUC ha estat dirigida per Salvador Mas, Jaime Martín, Enrique Mazzola, Patrick Cohën-Akenine, Lutz Köhler, Jordi Mora, George Pehlivanian, Edmon Colomer, Xavier Puig i Francesc Prat, entre d'altres.

L'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) agraeix a l'empresa SETEM (Servei Tècnic d'Electrònica Musical) la cessió de l'orgue clàssic E20 de la marca Eminent dels Països Baixos i el seu suport tècnic especialitzat en aquest tipus d'instruments

SAMPLER SÈRIES

Temporada 19_20

HOMENATGE A MARTA GRAHAM | RAMON HUMET | LATVIAN RADIO CHOIR/ ENSEMBLE MUSIKFABRIK | TRISTAN PERICH · VICKY CHOW | PABLO CARRASCOSA | CROSSINGLINES | FRAMES PERCUSSION | AGUSTÍ FERNÁNDEZ · LIQUID TRIO · LOUISIANA VARIATIONS | 9 BEET STRETCH | CONTRECHAMPS | CHRISTINE SUN KIM | ELLEN NISBETH | BARCELONA CLARINET PLAYERS | JOSÉ MANUEL LÓPEZ LÓPEZ | TURNTABLES · DIEB13 + ERIKM | KIM-MYHR + CHRISTIAN WALLUMRØD

L'AUDITORI
auditori.cat

L'Auditori és un consorci de

SAMPLER SÈRIES

2018_2019

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE L'ESMUC

VARÈSE: AMÉRIQUES

20 DE JUNY
DE 2019

SALA 1 PAU CASALS

L'AUDITORI
auditori.cat

Una coproducció amb

esmuc
ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE L'ESMUC

VARÈSE: AMÉRIQUES

JUNY 2019

Dijous 20 a les 20 h

PRIMERS VIOLINS Bruna Anfruns / Elena Bugliari / David Flores / Andrea García / Anna Maria García / Alexis Tonatiuh Garita / Elena González / Andrea Mayor / Rubén Pérez / Darío Rodríguez / Andrea Santiago / Gil Sisquella / Edu Torné **SEGONS VIOLINS** Gustavo Abela / Miguel Angel Castillo / Clara Garriga / Ariana Soledad Oroño / Alba Panadés / Clara Pardo / Jordi Prim / Pilar Rodríguez / María Sánchez / Anna Sanchis **VIOLÉS** Carlos Brito / Andreu Carreño / Celia Libertad Eliaz / Jorge García / Cesar Gonzalez / Lidia Pascual / Josep Planas / Luis Manuel Vicente **VIOLONCELS** Queralt Adam / Oihane Angulo / Nuria Conangla / Francesc Minguella / Gabriel Oteo / Quim Tejedor / Pau Valls / Mireia Vaquer **CONTRABAIXOS** Roman Cubelos / Pau Llopis / Miguel Ángel Marí / Álvaro Orcajo / Ventura Rico / Arnau Torres / Marcos Vázquez **FLAUTES** Teresa Cabezas / Miriam Cortada / Alejandro Manito / Marina Otín / Rafael Sarmientos **OBOÈS** Eloi Cid / Marc García / Nina Macias I / Laura Rendon / Pablo Valverde **CLARINETS** Clàudia Bosch / Fernando Espino / María González De Aspuru / Maria Salat / Marta Urzaiz **FAGOTS** Mateo Chover / Arnau Juanco / Raul Viceiro / Pablo Villa **TROMPES** Enric Alfageme / Ferran Campos / Fabio Breogán Catania / Cristina Cortés / Aarón González / Cristina Hernández / Pau Martínez / Max Salgado / Gerard Sánchez **TROMPETES** Gisela Alegret / Oleksander Krasnostup / Aitor Muñoz / Asier Sarasola / Sergi Serra **TROMBONS** Andoni Goldaracena / Laura Guillén / Juan Antonio Moreno / Adrián Rodríguez / Jaume Solà **TROMBONS BAIXOS** Antonio Esbri / Alberto Mayo / Oscar Santos **TUBES** Oscar Brau / Oriol Reverter **ARPES** Laia Barberà / Anna Aleshina **PIANO I CELESTA** Marc Font **ORGUE** Berenguer Montserrat **PERCUSSIÓ** Enric Albiol / Sergio Álvarez / Javier Andrés / Ismael Azidane / Enric Cullerell / Javier Delgado / Andreu Ferrandis / David Montoya / Daniel Munarriz / Victor Pons / Diego Sáenz

DIRECTOR Ernest Martínez Izquierdo

EDGAR VARÈSE (1883 - 1925) <i>Amériques</i> (1918-21)	24'
KAIJA SAARIAHO (1952) <i>Orion</i> (2002)	22'
PIERRE BOULEZ (1925 - 2016) <i>Notations I-IV</i> (1980. Universal Edition A. G.)	17'

Agrairiem que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes sonores i continguéssiu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

L'Auditori és un consorci de

Amb el suport de

Comenta aquest concert amb #auditori #samplerseries

per **Marina Hervás**

Varèse va arribar als Estats Units el 1915, quan el contrast amb Europa –en plena Gran Guerra– era radical. Enfront de la definició lorquiana d'Amèrica com a «óxido, fermento, tierra estremecida», Varèse va més enllà del que és “purament geogràfic” i reprèn la idea de descobriment: «nous mons a la terra, al cel o a la ment humana». A *Amériques* anticipa l’“alliberament del so” que va trobar gràcies a l’electrònica unes dècades després: són clau els sons inesperats de les grans urbs, encara que sense buscar-hi referències explícites, els sons inesperats de les grans urbs hi són elements clau. Per això, per exemple, el seu ús de les sirenes, així com de la percussió sense afinació fixa, proposa anar més enllà de la divisió del so en tons i desplaçar la centralitat de la determinació sonora.

L’obra es construeix, segons indica Federica Di Gasbarro, a partir de quatre grans blocs: el primer està marcat per l’aparició i l’ocultació, mitjançant gestos disruptius, del solo de flauta que enceta l’obra. Amb ell s’acomia, d’alguna manera, del món debussynià i homenatja l’inici de *La consagració de la primavera*. El segon és anunciat per un tema grotesc als clarinets que deriva en una contramelodia, marcadament rítmica, del vent metall que només és recollida tímidament, una mica després, per l’oboè. Juga, en aquesta secció, amb passatges expandits, buscant la dissolució de la forma a través del timbre. Les trompetes en *tenuto* anuncien la tercera secció, que es presenta amb un tema disgregat entre el clarinet, l’oboè, la flauta i la trompeta. El seu desenvolupament proposa distanciar-se d’aquest nucli melòdic fins que conclou, i el reprèn el vent fusta, emmarcat per la caixa i les castanyoles. Un tema d’aire mahlerià obre el quart bloc, que es transmuta en un tema folklòric acompanyat d’un treball rítmic clarament proper a Stravinsky. La corda assoleix un lloc prominent amb una melodia marcada per un interval ascendent que es repeteix en bucle amb glosses de la resta de seccions, on s’intueixen materials usats anteriorment. Un gran *tutti* tanca l’obra com una gran pregunta.

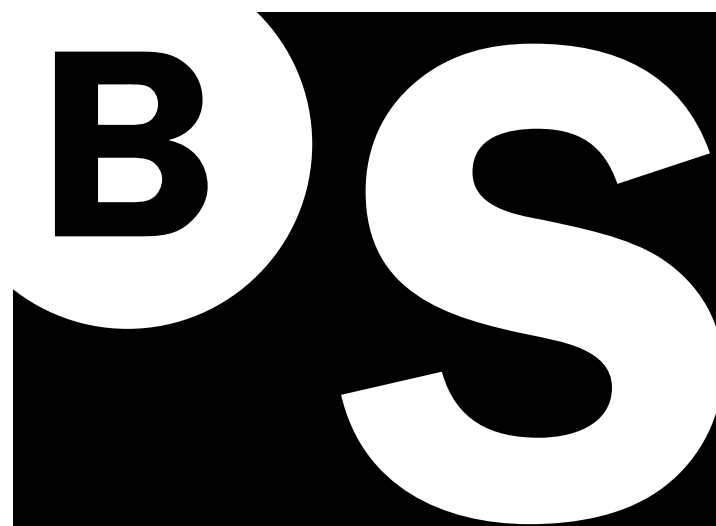
Als anys quaranta, amb *12 Notations*, Boulez buscava el seu propi llenguatge visitant el dels seus coetanis i predecessors immediats. Als vuitanta, va explorar mitjançant l’orquestració dels primers quatre moviments camins oberts a la partitura original, que va ampliar i va fer més complexos. Per ell, el seu treball és com una espiral: no té fi i hi conviuen el present, el passat i el futur. *Notations I* es construeix com una mena de línia sonora contínua des de la qual van apareixent la resta d’instruments del conjunt orquestral que transmuta aquest continuïtat en flux sonor. Un gran descens en blocs, més enllà d’aquest discórrer temporal, marca la segona part de la peça, que sembla que s’enfonsa sense retorn: potser això expliqui el seu tancament abrupte. *Notations II* proposa un treball rítmic marcat per pics d’intensitat que converteix el treball melòdic en una mena de mosaic puntillista. Un Boulez de vint-i-pocs anys, aleshores alumne de Messiaen, va imprimir el seu caràcter contemplatiu a *Notations III*. Des del començament, es presenta el treball melòdic dominant que és, per dir-ho d’alguna manera, comentat per diferents seccions de

l’orquestra. La ironia respecte al “sagrat” número 12 recorre tota l’obra, però és explícit a *Notations IV*, que s’erigeix amb dotze aparicions del tema principal variat, com si obrís transversalment la cèl·lula inicial. Boulez apunta, amb el final abrupte, a l’artificialitat de posar final al so.

A *Orion*, Saariaho utilitza dos components oposats: el caràcter dinàmic del caçador mitològic i l’estàtic de la seva presència perenne al cel com a constel·lació. *Memento mori* presenta l’orquestra de manera molt compacta, amb un treball melòdic oscil·lant que es desplega a poc a poc en les cordes i en un ritme inexorable en el vent fusta. Un tema gairebé infantil, però grotesc en el seu context d’aparició, marca el final del moviment, que acaba amb un *tutti trepidant*, com si l’orquestra tornés a plegar-se dins de si mateixa. Un misteriós solo de *piccolo* obre *Winter Sky*, la melodia passa al violí, al clarinet, a l’oboè i a la trompeta amb sordina. L’orquestra va creant l’atmosfera sonora de la qual emergeixen aquestes veus. La fràgil melodia que articula el moviment es desintegra progressivament i s’estira fins a esdevenir part del fons atmosfèric orquestral, només posat en qüestió per la discreta aparició del piano que fa que sobrevisqui, com una fantasmagoria, el que lleument es prometia al començament del moviment. L’obra es tanca amb *Hunter*, que intercala moments de rítmica obsessiva (*perpetuum mobile*) amb interrupcions lentes que detenen el discórrer sonor. Aquest joc es va dissolent a poc a poc: el temps augmenta i el volum disminueix, com si tot el que està obert cabés en el senzill so final dels cròtals.

Si vols més informació sobre les SAMPLER SÈRIES visita

samplerseries.blogspot.com

Sabadell
Fundació

Cultura i talent

www.fundaciobancsabadell.com